

INFINITE
STRATOS

1

ปฏิบัติการรัก
จักรกลทะยานฟ้า

YUMIZURU
Izuru

Illustration: CHOCO

บทที่ 1 “เพื่อนร่วมชั้นล้วนเป็นผู้หญิง”

“ทุกคนมากันครบแล้วใช่ไหม ถ้านั่นเริ่มชั่วโมงโฮมรูมเลยนะจ๊ะ”

อาจารย์ยามาตะ มายะ (เมื่อสักครู่นี้ได้แนะนำตัวไปแล้ว) ผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้นหญิงยืนยิ้มอย่างดีใจอยู่หน้ากระดานดำ

อาจารย์ตัวไม่สูงเท่าไร จะว่าไปแล้วความสูงแทบไม่ต่างไปจากลูกศิษย์เลย แล้วไหนจะเสื้อผ้า ไม่รู้ว่าขนาดใหญ่เกินไปรีเปลา่ มันดูไม่พอดีตัว เห็นแล้วเหมือนอาจารย์จะตัวเล็กล้งเล็กลง อีกอย่าง แว่นตาสีเขียวแก่ที่สวมอยู่มันคงจะใหญ่และหนักเกินไป ตัวแว่นเลยเอียงต่ำลงนิดหน่อย

อิม..จะว่าไงดีล่ะ มันให้ความรู้สึกเหมือนเด็กที่อยากเลียนแบบแต่ตัวเป็นผู้ใหญ่มากกว่าจะรู้สึกว่าเป็น “เด็กที่ฝันใส่เสื้อผ้าผู้ใหญ่” ที่ดูแล้วมันไม่เป็นธรรมชาติ ผมคิดไปเองแบบนั้นคนเดียวรีเปลา่ว่า

“เฮลละ ทุกคน ช่วงหนึ่งปิดต่อจากนี้ ขอให้ตั้งใจเรียนกันนะจ๊ะ”

“.....”

ทว่า บรรยากาศภายในห้องเรียนเหมือนถูกปกคลุมไปด้วยความรู้สึกประหม่าแบบแปลกๆ บอกไม่ถูก ไม่มีปฏิกิริยา

ตอบสนองจากนักเรียนเลยซักคน

“อะ...ถ้าฉันขอให้แต่ละคนแนะนำตัวเองด้วยจะ อืม...
แนะนำตามลำดับเลขที่ละกัน”

นำส่งสารผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้นที่ดูเหมือนไม่รู้จะ
วางตัวยังไงดี ก็คิดอยู่เหมือนกันว่าอย่างน้อยผมก็น่าจะมี
ปฏิกิริยาโต้ตอบไปบ้าง แต่น่าเสียดายที่ผมคงทำแบบนั้นไม่ได้
ทำไมนะเหอ

ง่ายมาก ก็เพื่อนนักเรียนร่วมชั้นคนอื่น ๆ นอกจาก
ผมแล้ว ทุกคนเป็นผู้หญิงทั้งนั้นนะสิ

วันนี้เป็นวันปฐมนิเทศของโรงเรียนมัธยมปลาย เป็น
วันแรกของการเปิดฉากโลกใบใหม่ นั่นเป็นเรื่องที่ดี และออก
จะเป็นเรื่องที่น่าดีใจไปซะด้วยซ้ำ

แต่ทว่า ปัญหามันอยู่ที่ผมเป็นผู้ชายคนเดียวในห้อง
เนี่ยสิ

(เรื่องแบบนี้.....มันเป็นอะไรที่บีบคั้นเกินกว่าที่จะ
จินตนาการได้จริง ๆ)

มันไม่ใช่เรื่องที่คิดมากไปเอง เพราะผมรู้สึกได้จริงๆ ว่า
สายตาของเพื่อนร่วมห้องเกือบจะทุกคนพุ่งมาทางผม

จะว่าไปตำแหน่งที่นั่งก็แย่ ทำไมผมถึงได้ที่นั่งตรงกลาง
ล่ะ แล้วยังอยู่แถวหน้าสุดด้วย เป็นจุดสะดุดตามาก ๆ ไม่ว่าจะ
จะใช้หรือไม่ใช้ ผมก็ตกเป็นเป้าสายตาไปโดยปริยาย

ผมเลยแว็บมองออกไปทางฝั่งหน้าต่าง

“.....”

ผมทำสายตาร้องขอความช่วยเหลือบางอย่าง แต่ชิโนโนะ ไชคิ ที่สนิทสนมคุ้นเคยกันตอนเด็ก ก็หันหน้าหนีไปนอกหน้าต่างทันที เป็นอะไรของเธอนะ นี่เป็นท่าที่ที่ปฏิบัติต่อคนคุ้นเคยที่มาเจอกันอีกครั้งหลังจากที่ไม่ได้เจอกันมานาน 6 ปีอย่างนั้นหรือคงไม่ใช่มั้ง หรือว่าผมโดนเกลียดไปแล้ว?

“.....คุณ โอริมูระ อิจิเกะคุณ ”

“อะ ครับ!?”

จู่ๆ ก็ถูกเรียกชื่อเสียงดัง ผมเลยตอบกลับไปแบบไม่ทันได้ตั้งตัว

ตามความคาดหมาย ผมได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักดังขึ้น จนผมเริ่มรู้สึกไม่สบายใจ กระสับกระส่ายมากขึ้นเรื่อยๆ

อันที่จริง ผมก็ไม่ได้เป็นพวกรู้สึกประหม่าเกินอายุเกินเหตุเวลาเจอพวกผู้หญิง แต่ถึงจะไม่ใช่คนเป็นแบบนั้น ผมก็มีขีดจำกัดเหมือนกัน อย่างเช่น ถึงจะบอกว่าชอบกินราเม็งมาก แต่ให้กินราเม็งทุกวันๆ วันละสามเวลา แค่วันนั้นก็เบื่อแล้ว ใช่มั้ยล่ะ ไม่มั้ง ไม่รู้เหมือนกัน ก็ผมไม่ได้ชอบกินราเม็งมากขนาดนั้นนี่หว่า..... เฮ้ย..คนละเรื่องแล้ว

ยังไงซะ ผมก็เป็นผู้ชายเพียงคนเดียวในห้องเท่านั้น นักเรียนคนอื่นๆ ที่เหลืออีก 29 คนก็เป็นผู้หญิงหมด ผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้นก็ยังเป็นผู้หญิงเลย แล้วอาจารย์ประจำชั้นล่ะ..... ไม่รู้ดี ดูท่าหน้าจะเป็นผู้หญิงเหมือนกัน ผมเดาไปแบบนั้นเพราะแม้แต่ตอนนี้อาจารย์ก็ยังไม่โผล่หน้ามาเลย ทำอะไรอยู่ก็ไม่รู้แฮะ

“อ๊ะ..เอ่อ..คือ ส่งเสียงดังไปหน่อย ขอโทษนะ อิม... โกรธรีเปล่า? ไม่พอใจรีเปล่า? ขอโทษนะ ขอโทษจริง ๆ นะ แต่ก็...คือว่านะ ที่ว่าให้แนะนำตัวนะ คือ เริ่มตั้งแต่ชื่อขึ้นต้นด้วย “อะ” ตอนนี่ถึง “โอะ” ซึ่งเป็นชื่อของเธอ “โอริมูระ” เพราะฉะนั้น กะ..ก็ ขอโทษนะ? ช่วยแนะนำตัวเองได้มั๊ย? ตะ..ตะ..ได้มั๊ยจ๊ะ?

พอรู้สึกตัว ก็เห็นอาจารย์ยามาตะ มาละ ผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้นก็มหัวค่านับปลกๆ แต่เพราะค่านับบอยมากไปไม่รู้ก็ครั้ง ยิ่งทำให้แว่นตาที่รู้สึกขนาดใหญ่เกิน ทำท่าจะตกหล่นตลอดเวลา แล้วผมก็ยังมัวไปสนใจเรื่องไม่เป็นเรื่องแบบนั้นอยู่อีก จะว่าไปอาจารย์คนนี่เป็นผู้ใหญ่แล้วจริงๆ นะเธอ เพราะถ้าบอกว่าเป็นคนรุ่นราวคราวเดียวกัน ผมก็เชื่อนะเนี่ย

“อ้อ..เอ่อ...ไม่ต้องขอโทษขนาดนั้นก็ได้รับ อิม.... อาจารย์ใจเย็น ๆ ก่อนนะครับ ผมจะแนะนำตัวละครับ ”

“จะ..จริงหรือ? พูดจริงใช่มั๊ย? พูดจริง ๆ ใช่มั๊ย? ละ...สัญญาอะ สัญญาจริง ๆ นะ!” แล้วอาจารย์ยามาตะก็เงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว จับมือผมแล้วก็เข้ามาประชิดตัวอย่างกระตือรือร้น.....เอ่อ...แต่ว่า ทำแบบนี้มันยิ่งเป็นที่น่าจับตามากขึ้นไปอีกนะสิ

แต่ใจก็ เป็นลูกผู้ชายเอ่ยปากไปแล้วว่าจะทำ จะให้อึ้งถอยหนีไปก็ไม่ได้ ที่แท้คือ ถ้าผมไปสร้างรอยร้าวไว้ตั้งแต่

1 เป็นอักษรตัวแรกของวรรคที่หนึ่งในทำเนียบอักษรภาษาญี่ปุ่น

2 อักษรตัวที่ห้าซึ่งเป็นตัวสุดท้ายของวรรคที่หนึ่งในทำเนียบอักษรภาษาญี่ปุ่น

ครั้งแรกที่พบกันแล้วละก็ เห็นได้เลยว่าคงอยู่แบบสงบสุขในสภาพแวดล้อมแบบนี้ก็เป็นครั้งที่สองไม่ได้

ผมลุกขึ้นยืนตัวตรง แล้วก็หันไปด้านหลัง
(โอ้ว.....แม่เจ้า)

ผมรู้ได้ทันทีว่าสายตาที่ผมสัมผัสได้จากด้านหลังและรู้สึกมาถึงเวลานี้ ทุกสายตาพุ่งมาที่ผมพร้อมกันหมด แม้แต่ไฮโดรเจนที่เมื่อตะกิมก็ทำทีเอ็นซาไม่แม้แต่จะเหลียวมอง ก็ยังซ้ำเล็งสายตาามาทางผม

อย่างที่คิดไว้ พอถูกจับตามองขนาดนี้ ไม่ว่าจะเป็ผมที่ไม่ใช่คนมีนิสัยเงินอายุเกินเหตุเวลาเจอผู้หญิง ก็ยังรู้สึกแชนซาซาอ่อนแรง ไม่ว่าจะชอบข้าวแกงกะหรี่สักแค่ไหน....เฮ้ย...เรื่องนั้นเอาไว้ก่อน

“เอ่อ...เอ่อ คือ...ผมชื่อ โอริมูระ อิจิเกะครับ ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ”

ผมก็หัวทักทายเป็นพิธีการ พอเงยหน้าขึ้น.....เฮ้ย..นี่มันอะไรพระ สายตาทุกคนมองมาแบบสื่อความหมายว่า ‘พูดแนะนำให้มันยาวกว่านั้นไม่ได้รีง’ แล้วก็บรรยายกาศแบบว่า ‘คงไม่จบแค่นั้นใช่ไหม?’ มันหมายความว่าไง

ผมไม่ได้มีเรื่องอะไรจะเล่าเยอะขนาดนั้นสักหน่อย ถึงจะไม่ใช่ว่าพวกไม่มีงานอดิเรกทำ แต่ก็ไม่ได้ถึงขนาดอยากให้คนเป็นหมื่นมาฟังเรื่องของตัวเองซะหน่อย อีกอย่าง ปกติทั่วไปสำหรับคนที่ฟังเจอกันเป็นครั้งแรก จู่ๆ ก็ให้มาเล่างานอดิเรกหรืออะไรก็ตามแต่ให้ฟัง คนเล่าก็แะดี ใชปะ? จู่ๆ จะให้ผม

แนะนำตัวเองแล้วก็บอกว่างานอดิเรก คือ การเลี้ยงต้นกระบองเพชร และก็แยกหน่อต้นกระบองเพชรไปปลูกใหม่ครับ อย่างงั้นหรือ ผู้หญิงก็ถอยหนีกันหมดละสิ

แต่จะว่าไปงานอดิเรกของผมก็ไม่ใช่การเลี้ยงต้นกระบองเพชร และก็แยกหน่อไปปลูกใหม่ซะหน่อย ย้ำอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ

“.....”

ผมรู้สึกว่าเหงื่อกำลังไหลเป็นทางอยู่กลางแผ่นหลัง จะทำไงดี จะให้พูดอะไรอีกล่ะ จะว่าไปแล้ว ทำไมผมถึงได้มาอยู่ตรงนี้ก็มันละเนี่ย....?

“อูย...หนะ..หนาว.....”

กลางเดือนกุมภาพันธ์ ผมเป็นนักเรียนมัธยมต้น ชั้นปีที่ 3 กำลังอยู่ในช่วงเตรียมตัวสอบเข้าเรียนต่อ

“ทั้งๆ ที่เลือกเข้าโรงเรียนที่ใกล้ที่สุดแล้ว ทำไมยังต้องนั่งรถไฟไปตั้งสี่สถานีเพื่อไปสอบอีกล่ะ แถมนี่อากาศก็หนาวสุดๆ เลย..... ”

เมื่อปีที่แล้ว เกิดเหตุทุจริตในการสอบขึ้น จึงมีประกาศจากทางราชการให้แต่ละโรงเรียนประกาศสนามสอบก่อนล่วงหน้าแค่สองวัน ซึ่งมันเป็นเรื่องกระชั้นชิดมากสำหรับการเตรียมตัว แต่ไม่ว่าจะยังไง ผมก็เป็นแค่เด็กมัธยมต้น ไม่เรื่องมากยังไงก็ได้อยู่แล้ว ก็มันจะไปโต้แย้งอะไรได้ล่ะ อย่างดีก็ทำได้แค่บ่นนิดบ่นหน่อย แล้วก็มุ่งหน้าไปสนามสอบ

โรงเรียนที่ผมตั้งใจจะสอบเข้า เป็นโรงเรียนเอกชนไอเอเอส

ที่อยู่ใกล้บ้าน มีชื่อเสียงทางวิชาการระดับกลาง ๆ มีการจัดงานโรงเรียนเป็นประจำทุกปี

ถ้าจะถามว่าโรงเรียนนี้มีอะไรดีเป็นพิเศษล่ะก็ คำตอบคือ ทั้ง ๆ ที่เป็นโรงเรียนเอกชน แต่ค่าเทอมถูกสุด ๆ ถูกมากเป็นพิเศษเลยล่ะ เพราะอะไรนะเหรอ ง่ายนิดเดียว เพราะ 90 เปอร์เซ็นต์ของนักเรียนที่จบจากโรงเรียนนี้ ได้เข้าทำงานในบริษัทที่อยู่ในเครือของโรงเรียนยิ่งง่ะ

แม้จะอยู่ในช่วงระยะเวลาหนึ่งที่เรียกกันว่า “ยุคคนตกงานที่เป็นผลมาจากพิษเศรษฐกิจฟองสบู่แตก” ก็ตาม ทางโรงเรียนก็ยังเอาใจใส่ดูแลเส้นทางชีวิตหลังเรียนจบให้ เป็นเรื่องที่น่าขอบคุณจริง ๆ

ที่ติดว่านั่นคือ บริษัทในเครือส่วนใหญ่ก็เป็นบริษัทชั้นนำ เป็นบริษัทที่ทำธุรกิจเฉพาะทางที่มีอยู่แต่ในเขตพื้นที่นั้น ๆ ไม่ต้องกังวลเลยว่าวันหนึ่งอาจจะโดนดึงไปอยู่ในที่ห่างไกลแสงสีและความเจริญแบบไม่ตั้งตัว มันเป็นเรื่องที่เยี่ยมยอดมาก

“อีกอย่าง...จะให้พี่จีพู่คุณดูแลไปตลอดก็ได้สินะหว่า...”

ครอบครัวผมนะเหรอ เกิดเรื่องราวบางอย่างขึ้นนิดหน่อยเลยทำให้ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ พี่สาวที่อยู่ห่างจากผมพอสมควรเป็นคนเลี้ยงดูผมมา จะว่าไปตามตรงแล้ว ผมรู้สึกว่าคุณเองเป็นคนที่ไม่ได้เลยที่ต้องให้พี่สาวเป็นคนเลี้ยงดูมาตั้งหลายปี

รู้สึกขมขื่นอยู่เหมือนกัน แม้พี่จีพู่จะมีรายได้พอสมควร ไม่ได้ถึงขั้นอดอยากยากจนก็ตาม แต่ผมก็รู้สึกเป็นทุกข์ ไม่

สบายใจที่เหมือนกับตัวเองไปเพิ่มภาระให้พี่อีก

จริง ๆ แล้ว ผมอยากจะทำงานทันทีหลังจากเรียนจบมัธยมต้นออกมา แต่ผมก็ไม่สามารถเอาชนะพี่สาว...โดยเฉพาะพลังแขนสุดแกร่งนั้นได้เลย สุดท้ายตอนนี้ก็เลยต้องมาเป็นนักเรียนเตรียมสอบเข้า ม.ปลาย

แต่จะว่าไป...ถ้าสอบเข้าโรงเรียนเอกชนไอเอสนี้ได้ มันก็เหมือนกับได้งานทำเรียบร้อยแล้ว เป็นเรื่องที่จะทำให้พี่ๆ ฟูฝูสบายขึ้น แต่ก็นะ...ที่ผมทำแบบนี้ก็เพราะผมอยากจะทำเอง ไม่เกี่ยวกับว่าพี่ๆ ฟูฝูอยากปลดภาระให้ตัวเองสบายขึ้น

“.....เรื่องที่พูดมาก่อนหน้านั้นนะ ก่อนอื่นสอบเข้าให้ได้ก่อน แล้วค่อยมาคิดต่อดีกว่า”

ผลของความตั้งใจเรียนชนิดเข้มข้นแบบเอาเป็นเอาตายในช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมา ทำให้ผลคะแนนที่ได้จากการสอบวัดความรู้ก่อนลงสนามสอบจริง อยู่ในช่วงระดับ A³ ถ้าได้เข้าสอบละก็ ยิ่งไงก็สอบผ่านอยู่แล้ว ผมก็เลยไปสนามสอบแบบไม่ได้ตื่นเต้นมากมายอะไรเป็นพิเศษ สถานที่สอบเป็นห้องโถงอเนกประสงค์ซึ่งเป็นผลผลิตจากโครงการพัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐานสำหรับบริการสาธารณะทั่วไปที่รัฐจัดขึ้น แต่จริงๆ แล้วผมก็รู้แค่ชื่อเท่านั้น ไม่รู้ว่ามันอยู่ที่ไหนเหมือนกัน การที่เอกชนมาเข้ายิมสถานที่ราชการมันก็ฟังดูเป็นเรื่องแปลกอยู่แล้ว แต่สถานที่แบบนั้นมันก็เป็นผลผลิตของบริษัทที่บริหารจัดการซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่นั้น ๆ นั่นเอง สรุปแล้วมันเป็นเรื่องอย่างว่าของพวกเขา

3 คือผลคะแนนอยู่ในขั้นที่สามารถสอบเข้าโรงเรียนที่จัดอยู่ในกลุ่มระดับ A ได้

ผู้ใหญ่งั้นละ⁴

“อืม....เอ๊ะ? แล้วจะขึ้นไปชั้นสองทางไหนล่ะ?”

แยละ หลงทางซะแล้ว จะว่าไป ทำไมมันถึงทำโครงสร้างตึกซับซ้อนเข้าใจยากอะไรแบบนี้วะ ได้ยินมาว่าตึกออกแบบโดยจ้านักออกแบบที่เป็นคนในพื้นที่นี่หว่า บริษัทที่รับสร้างก็เป็นบริษัทท้องถิ่นที่อยู่แถวๆ นี้ซะด้วย

“แต่ไอ้การก่อสร้างแบบที่ว่า ‘เข้านี้มันเยี่ยมสุดๆ เลยที่สร้างของไม่ธรรมดาแบบนี้ขึ้นมาได้’ แบบนี้ มันหมายความว่าไง..... บันไดมันอยู่ตรงไหนกันล่ะ?.....”

เอาจริงๆ เลยนะ ถ้ามีใครมาบอกว่ามันเป็นเขาวงกตล่ะก็ ผมก็ถูกหลอกให้เชื่อได้ ทำไมมันถึงไม่มีแผนที่แนะนำเส้นทาง ทั้งๆ ที่ห้องสอบมันหายากขนาดนี้เนี่ย ส่วนระเบียบทางเดินที่ติดกระจกยาวฝากโน้นนะ มันทำให้ประสิทธิภาพการระบายอากาศลดลงไม่ใช่หรอ? กระเบื้องที่ติดผนังแบบไม่ได้สื่อความหมายหรือมีประโยชน์อะไรพวกนี้ มันอันตรายเวลาที่เกิดแผ่นดินไหวไม่ใช่หรอ? โคมไฟแบบฝังติดเพดานมันก็มีค่าใช้จ่ายในการรักษาดูแลมากโขอยู่ไม่ใช่ดิ? แล้วมันเปลี่ยนยากด้วยไม่ใช่หรอ? เพดานก็สูง ไร้ประโยชน์เปล่าๆ อืม.....

“.....”

ถึงจะอึดม.3 แล้วก็ยังเป็นเด็กหลงทางอยู่ — ไม่ได้การละ เรื่องแบบนี้มันน่าอายเกินไป

“เอาละ...ต่อจากนี้ถ้าเจอประตูล่ะก็ ผมจะเปิดมันเข้าไป

⁴ เรื่องกินนอกกินใน วางสินบนเพื่อให้ได้สัมปทานในการสร้างสถานที่ต่างๆ

ลั่นนะ ส่วนใหญ่มันมักจะใช่”

นั่นไงล่ะ เจอประตูเข้าพอดีเลย จะเข้าไปลั่นนะ?

“อ้อ.....เธอ...เป็นนักเรียนที่มาสอบลั่นนะ ดีล่ะ ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าทางโน้น เวลาเหลือน้อยแล้ว รีบๆ เข้าล่ะ ที่นี้ ยืมใช้สถานที่ได้จนถึงแค่สี่โมงเย็นเท่านั้น จุกจิกยุ่งยากน่าดูเลย ไม่เข้าใจจริงๆ คิดอะไรกันอยู่.....”

ทันทีที่เข้าไปในห้อง อาจารย์ผู้หญิงวัยสามสิบปลายที่ ดูชีวิตกึ่งวอลก็สังเกตเห็นที คงจะยุ่งมากพอสมควร หรือเพราะ ยุ่งมากเลยทำให้ตัดสินใจไม่ถูก หรือบางทีก็อาจจะทั้งสองอย่าง แยกได้แต่สิ่งผมอย่างรวดเร็วให้ทำนู่นนี่นั่น โดยไม่มองหน้าผม เลย แล้วก็เดินออกไปจากห้อง

(เปลี่ยนเสื้อผ้าหรือ? การสอบวันนี้มันถึงกับต้องเปลี่ยน เสื้อผ้าด้วยหรือเนี่ย? เออ...คงเป็นมาตรการป้องกันการทุจริต มั้งนะ ลำบากแะเลย ไม่ว่าจะโรงเรียนไหนก็ได้รับผลกระทบกันหมดลั่นนะ)

พอคิดอย่างนั้นแล้วผมก็เดินไปเปิดม่าน พลันก็เห็น วัตถุแปลก ๆ ตั้งอยู่

มันจะเรียกว่าอะไรดีล่ะ มันคือ [ชุดเกราะในยุคกลาง ที่ตั้งประดับในปราสาท] แกรมมันยังอยู่ในท่าคุกเข่าราวกับอัครวิ นกำลังให้สัตย์ปฏิญาณยังงี้ยังงั้น

รายละเอียดปลีกย่อยของชุดมันก็ดูต่างจากเสื้อเกราะ ที่ใส่ป้องกันตัว และบางทีสำหรับบางคนอาจจะไม่คิดว่ามันเป็นคือ ชุดเกราะก็ได้ ยิ่งงี้ก็ตาม มันมี “อะไรบางอย่าง” ที่มีลักษณะ

คล้ายกับที่ผมว่ามานั้นแหละ ตั้งวางอยู่

มันมีลักษณะรูปร่างคล้ายคน มันนั่งเงิบบอยู่เฉยๆ รอเวลาเตรียมพร้อมสำหรับใช้งาน

—รู้แล้ว นี่คือ 『IS』 นั่นเอง

ชื่อเรียกอย่างเป็นทางการคือ “INFINITE STRATOS” มัลติฟอร์มสูทที่สร้างขึ้นโดยจำลองการเคลื่อนไหวสำหรับการทำงานกิจกรรมต่างๆ ในห้วงอวกาศ

แต่ความตั้งใจของ “ผู้ผลิตชุดเกราะ” คือ เน้นการขึ้นสู่อวกาศเป็นพิเศษ แต่กลับไม่ได้หยุดพัฒนาเพียงเท่านั้น ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือเครื่องยนต์กลไกของตัวชุดมีสเปคสูงมากจนกลายเป็น “อาวุธสงคราม” ทว่าความเหนือชั้นนั้น ประเทศอื่นๆ ต่างให้ข้อสรุปความเห็นให้ยอมรับนำมาใช้ใน “การกีฬา” —ที่รู้จักกันในนามว่าชุดเกราะอวกาศเพาเวอร์สูท (Powered Suit)

แต่ในเจ้า 『IS』 นี้ มันมีข้อบกพร่องที่เป็นอันตรายร้ายแรงถึงชีวิตได้ เพราะเหตุนี้ สำหรับผมแล้วมันจึงไม่มีความหมายอะไร

“ผู้ขายใช้งานไม่ได้แน่เลย”

ใช่แล้ว มีแค่ผู้หญิงเท่านั้นที่ใช้งานเจ้านี้ได้ นอกจากผู้หญิงแล้ว เจ้าชุดนี้ก็จะไม่ตอบสนองการทำงานใดๆ ทั้งสิ้น

เพราะฉะนั้น เจ้าชุดที่เห็นอยู่ตรงหน้าตอนนี้มันก็เปรียบได้กับหุ่นโชว์ ไม่ทำอะไร ทำอะไรไม่ได้ เป็นเพียงแค่วัตถุอย่างหนึ่งเท่านั้น

.....ผมคิดไปพลางก็เอามือไปลูบสัมผัส
เสียงโลหะดังเคี้ยวดังสะท้อนอยู่ในหัว

แล้วลูๆ ข้อมูลเรื่องราวมากมายก็หลั่งไหลเข้ามาทั้งๆ
ที่ผมยังรู้สึกตัวอยู่ หลายวินาทีก่อนหน้านี้ ที่ไม่รู้แม้กระทั่งการ
เคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน, วิธีการควบคุมบังคับ, สมรรถภาพ,
ลักษณะพิเศษ, อาวุธที่ติดตั้งในปัจจุบัน, จำนวนชั่วโมงที่สามารถ
เคลื่อนไหวใช้งานได้, ขอบเขตการเคลื่อนที่, ความแม่นยำของ
เซ็นเซอร์, ระดับเรดาร์, พลังชีวิตที่เหลืออยู่, ชิดจำกัดสูงสุด
ของพลัง และอื่นๆ อีกมากมายที่เกี่ยวกับ 『IS』

ผมสามารถเรียนรู้และเข้าใจมันได้อย่างถ่องแท้ทั้งหมด
ราวกับว่าเป็นเรื่องที่เคยคุ้นกันมานาน ราวกับว่าเป็นทักษะที่
เคยฝึกฝนจนเชี่ยวชาญ

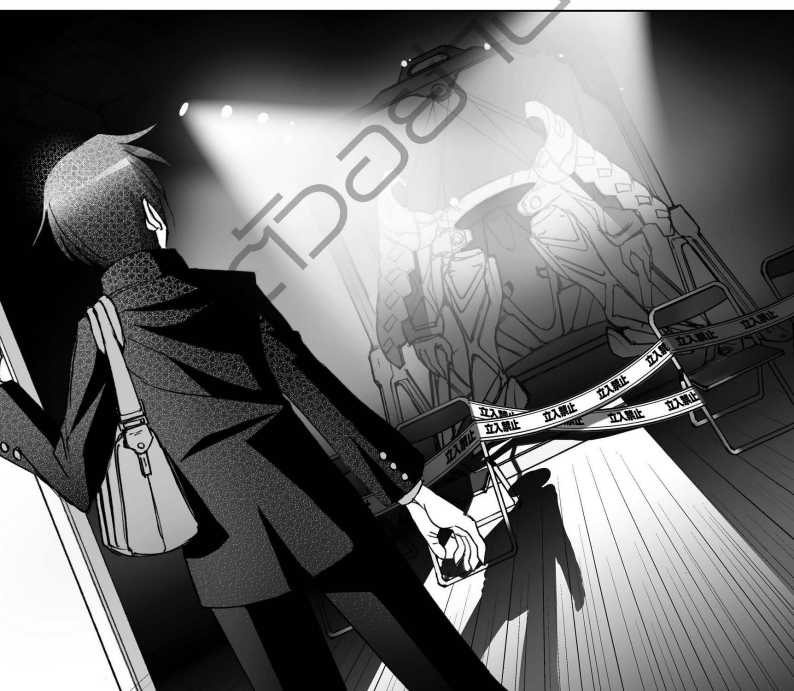
แล้วระบบเซ็นเซอร์ที่เชื่อมต่อกับสมองส่วนหน้าก็แสดง
หน้าจอพารามิเตอร์ขึ้นมาประมวลผลสถานการณ์รอบตัวออก
มาเป็นตัวเลข ซึ่งผมสามารถรับรู้ผ่านประสาทสัมผัสได้ขณะที่
ยังมีสติอยู่

“อะ...อะอะไรเนี่ย.....?”

เคลื่อนไหว มันเคลื่อนไหวได้ เจ้า 『IS』 นั้นนะ การ
เคลื่อนไหวของมันคล้ายกับการเคลื่อนไหวของมือและเท้าของ
ผมเอง

ความรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างแผ่ขยายคลุมไปทั่ว
ผิวหนัง —Skin Barrier Openเสรีจสมบูรณ

ทันทีทันใดนั้น ความรู้สึกเหมือนตัวเบาขึ้น ไร้แรงโน้มถ่วง

INFINITE STRATOS

ปฏิบัตการรัก จักรกลทะยานฟ้า

เรื่อง : YUMIZURU Izumu / ภาพ : CHOCO

แปล : J. Sakko

บรรณาธิการ : กมลรัตน์ เสราดี

กองบรรณาธิการ

สมธรรมชาติ

Art Director : ChioNo

ปก : Calbee

รูปเล่ม : สิริวิทย์ ตั้งธนาวิรุจน์

จัดพิมพ์โดย

Zenshu Publishing

1 อาคารมนต์พิชิต ถ. รัชดาภิเษก

บางโพธิ์พวง ถนนนาครา ทพม. 10120

โทร. 02-294-2327

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 145 บาท

จัดจำหน่ายโดย สมบรรณมีนเกตุ โทร. 02-434-8270

www.zenshu.co.th

Facebook : www.facebook.com/zenshucomic

9 786163 240699

145 หน้า

INFINITE STRATOS Vol.1

©2013 by YUMIZURU izuru

First published in Japan in 2013 by OVERLAP, Inc.

Thai Language translation rights granted to ZENSHU Publishing Co., Ltd.

Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

แนว : Action Sci-Fi

เหมาะสำหรับ : 15 ปีขึ้นไป

IS INFINITE STRATOS

ปฏิวัติธรรมชาติของเวลา

[IS (Infinite Stratos)] คือพวกเวอร์ดสตูดซึ่งมีเด็กผู้หญิงเท่านั้นที่จะสามารถใช้งานได้ และโรงเรียน IS ที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อฝึกอบรมผู้ขับเครื่องบินเวอร์ดสตูดดังกล่าวนั้นก็เป็นที่โรงเรียนหนึ่งส่วนที่รอบรอบเหล่าสาวน้อยทั้งหลาย ซึ่งเป็นตัวแทนของแต่ละประเทศทั่วโลกเอาไว้ แต่ที่ว่า โอริบะ ฮิซึกะ ซึ่งเป็นผู้ขายกาแฟ ก็สามารถขับเครื่องบินใช้งาน IS ได้ ซึ่งทำให้เขาถูกดึงเข้าไปเรียนในโรงเรียน IS และได้พบกับโอดะเพื่อนสนิทในวัยเด็ก หลังยัง เพื่อนสนิทในวัยเด็กอีกคนหนึ่ง และซึซึเมะนักเรียนตัวแทนจากประเทศอังกฤษผู้ขับเครื่องบินเฉพาะพิเศษ “บลู เกียร์ส” สาวน้อยที่ต่อกรท้าทายความสามารถของฮิซึกะ การใช้ชีวิตในโรงเรียนอันยุ่งเหยิงวุ่นวายที่ถูกห้อมล้อมไปด้วยบรรดาเด็กสาวที่มีพลังกำลังแข็งแกร่งแต่แฝงไปด้วยความน่ารักกำลังจะเปิดฉากขึ้น ณ บัดนี้!

เรื่องราวความรักแบบเฮาที่ต่อแย่งชิงต่อสู้อย่างเข้มข้นในโรงเรียนกลับมารื่นต้นใหม่ที่ปีอีกครั้ง!

facebook.com/zenshucomic

www.zenshu.co.th

